

Biblióra – 2021.október 19.

Előfóhász: „De még vár az Úr, hogy megkegyelmezessen, készen áll arra, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az Úr, boldogok mindazok, akik benne reménykednek (Ézs 30,18).” Ámen.

Ének: 84. zsoltár: 1-4. versei: „Ó, Seregeknek Istene...”

Előima

Világmindenség Krisztusa és Ura! Csak Általad lehetek e föld sója és világossága. Szeretnék szószólóddá válni! Itt vagyok, engem küldj! Szabadíts meg a terhektől, a félelemtől, a szorongástól, hogy ne rettentsen a nyomorúság. Segíts meglátni, hogy az ezékieli látomás néped jövődjét hirdeti. Add, hogy higgyek Benned és a Te visszajövedelemben. Igyekezz életemben úgy forgolódni Igéd és Lelked által, hogy hűségese maradjak mindig Hozzád, Aki egyedül tudod, hogy miben szenvedek hiányt. Légy az én segítségem, Jákób Istene, és reménységem támasza az Úr Jézus Krisztusban, hogy Lelked ereje által megkapjam mindennap azt az útmutatást, mit kell tennem és szólnom. A Te szent nevedért, hallgass meg engem.

Ószövetségi alapige: Ezékiel próféta könyve 40. fejezete

1 Fogságunk huszonötödik évében, az év elején, a hónap tizedikén – tizennégy évvel azután, hogy bevették a várost, ugyanazon a napon – megragadott, és elvitt engem az Úr. 2 Isteni látomásban elvitt engem Izráel országába, letett egy igen magas hegyre, amelynek a déli oldalán egy városhoz hasonló építmény volt. 3 Odavitt engem, és egy férfit láttam, amint állt a kapuban. Olyannak látszott, mintha ércből lett volna; kezében lenzsinór és mérőnád volt. 4 Ez a férfi így szólt hozzám: Emberfia! Nyisd ki jól a szemedet, és hallgass meg mindent figyelmesen! Jól figyeld meg mindazt, amit mutatok neked, mert azért kellett idejőnnöd, hogy meglásd ezeket a dolgokat. Mindazt, amit látsz, mondd el aztán Izráel házának! 5 A templomon kívül körös-körül várfal húzódott. A férfi kezében egy hatkönyöknyi mérőnád volt (ez a könyök a szokásosnál egy tenyérrel hosszabb volt). Megmérte az építményt: egy mérőnád széles és egy mérőnád magas volt. 6 Azután a keletre néző kapuhoz ment, fölment a lépcsőjén, és megmérte a kapu küszöbét: egy mérőnád széles volt, és a másik küszöb is egy mérőnád széles. 7 Egy-egy őrszoba egy mérőnád hosszú és egy mérőnád széles volt; az őrszobák közötti tér öt könyök, a kapu küszöbe pedig, a kapu csarnoka mellett, a templom felől egy mérőnád volt. 8 Megmérte a kapu csarnokát a templom felől: egy mérőnád széles volt. 9 Megmérte a kapu csarnokát: nyolc könyök volt, pillérei pedig két könyök vastagok voltak. A kapu csarnoka a templomra nézett. 10 A keleti kapunak mind a két oldalán három-három őrszoba volt, mind a három azonos méretű, és a pillérek is azonos méretűek voltak mind a két oldalon. 11

Azután megmérte a kapunyílás szélességét: tíz könyök volt, a kaputér pedig tizenhárom könyök. 12 Az őrszobák előtti terület egy könyök volt, és egykönyöknyi terület volt a másik oldalon is. Mindegyik őrszoba hat könyök volt az egyik oldalon, és hat könyök a másik oldalon is. 13 Azután megmérte a kaput az egyik őrszoba hátsó falától a másiknak a hátsó faláig: huszonöt könyök széles volt, ahol egyik bejárat a másikkal szemben volt. 14 Így járt el a csarnoknál is: az húsz könyök volt, a kapu csarnokát pedig udvar vette körül. 15 A bejárat kapu elejétől a kapu csarnokának a végéig a távolság ötven könyök volt. 16 Az őrszobákon kőkeretes ablakok voltak, meg a pilléreiken is belül, a kapu felé körös-körül. Ugyanilyen ablakai voltak a csarnoknak is befelé körös-körül. A pilléreken pálmadisz volt. 17 Azután bevitt engem a külső udvarba. Ott kamrák voltak: az udvarnak körös-körül volt egy kikövezett része, és harminc kamra volt a kikövezett részen. 18 A kövezet a kapuk oldaláig ért, és szélessége megfelelt a kaputér hosszának. Ez volt az alsó kövezet. 19 Azután megmérte a szélességet az alsó kapu homlokzatától a belső udvar kapujának külső homlokzatáig: száz könyök volt. Amilyen volt keleten, olyan volt északon is. 20 Megmérte a külső udvar északra néző kapujának a hosszúságát és szélességét is. 21 Ennek is volt három-három őrszobája mind a két oldalon, továbbá pillérei és előcsarnoka, az első kapu méretei szerint: ötven könyök volt a hosszúsága, huszonöt könyök a szélessége. 22 Ablakai, pillérei és pálmadíszei is megfeleltek a keletre néző kapu méreteinek. Hét lépcsőfok vezetett föl oda, ezek felől volt az előcsarnok. 23 Az északi kapuval szemben is volt a belső udvarnak egy kapuja, ugyanúgy, mint a keleti kapunál. Egyik kaputól a másikig a távolságot száz könyöknek mérte. 24 Azután déli irányba vezetett, ott volt a déli kapu. Megmérte a pilléreit és az előcsarnokát: ezek is ugyanolyan méretűek voltak. 25 Ennek is meg az előcsarnokának is ugyanolyan ablakai voltak körös-körül, mint amazok az ablakok. A kapu hosszúsága ötven könyök, szélessége huszonöt könyök volt. 26 Följáratának hét lépcsőfoka volt, ezek felől volt az előcsarnoka. Pálmadíszek is voltak a pillérein mind a két oldalon. 27 A belső udvarnak dél felé is volt egy kapuja. Egyik kaputól a másikig a távolságot dél felé is száz könyöknek mérte. 28 Azután bevitt engem a belső udvarba, a déli kapuhoz, és megmérte a déli kaput: méretei ugyanazok voltak, mint a külsőknek. 29 Őrszobáinak, pilléreinek és előcsarnokának ugyanazok voltak a méretei. Ennek is meg előcsarnokának is voltak ablakai körös-körül. A kapu hosszúsága ötven könyök, szélessége huszonöt könyök volt. 30 Körös-körül csarnokok voltak: hosszúságuk huszonöt könyök volt, szélességük pedig öt könyök. 31 A kapu előcsarnoka a külső udvarra nézett, pillérein pálmadíszek voltak, és följáratának nyolc lépcsőfoka volt. 32 Azután elvitt engem a belső udvarban kelet felé, és megmérte a kaput: méretei ugyanazok voltak. 33 Őrszobáinak, pilléreinek és előcsarnokának is ugyanazok voltak a méretei. Ennek és az előcsarnokának is voltak ablakai körös-körül. Ötven könyök volt a hosszúsága, huszonöt könyök a szélessége. 34

Előcsarnoka a külső udvarra nézett, pillérein pálmadíszek voltak mind a két oldalon, és följáratának nyolc lépcsőfoka volt. 35 Azután elvitt engem az északi kapuhoz, és megmérte: méretei ugyanazok voltak. 36 Ennek is voltak őrszobái, pillérei és előcsarnoka, ablakai is voltak körös-körül. Ötven könyök volt a hosszúsága, huszonöt könyök a szélessége. 37 Előcsarnoka a külső udvarra nézett, pálmadíszek voltak a pillérein mind a két oldalon, és följáratának nyolc lépcsőfoka volt. 38 Volt egy kamra is, amelynek az ajtaja a kapu csarnokára nézett. Ott mosták meg az égőáldozatot. 39 A kapu csarnokának egyik oldalán is meg a másik oldalán is volt két asztal. Azokon darabolták föl az égőáldozatot, a vétekáldozatot és a jóvátételi áldozatot. 40 A külső oldalon, az északi kapu bejáratához vezető lépcsőnél is volt két asztal, meg a kapu csarnokának másik oldalán is volt két asztal. 41 Egyik oldalon is meg a másik oldalon is négy asztal volt a kapu mellett, összesen nyolc asztal: ezeken darabolták föl az áldozatokat. 42 Az égőáldozat számára négy asztal volt faragott kőből: másfél könyök hosszú, másfél könyök széles és egy könyök magas. Ezekre tették azokat az eszközöket, amelyekkel az égőáldozatot és a véresáldozatot földarabolják. 43 A peremük egytenyérnyi volt, befelé hajlóan odaerősítve körös-körül. Az asztalokra tették az áldozati húst. 44 A belső kapu mellett volt két kamra a belső udvarban, az egyik az északi kapu oldalán dél felé nézett, a másik a déli kapu oldalán észak felé. 45 Akkor így szólt hozzám az a férfi: Ez a kamra, amely dél felé néz, azoké a papoké, akik a templomban végzik tennivalójukat. 46 Az a kamra pedig, amely északra néz, azoké a papoké, akik az oltárnál végzik tennivalójukat: ezek Cádók leszármazottai. A lévíták közül ezek járulhatnak az Úrhoz a szent szolgálat végzésére. 47 Azután megmérte az udvart: hosszúsága száz könyök, szélessége is száz könyök, tehát négyzet alakú volt. A templom előtt volt az oltár. 48 Azután bevitt engem a templom csarnokába, és megmérte a csarnok pilléreit: öt könyök volt az egyik oldalon, és öt könyök a másik oldalon. A kapu szélessége pedig három könyök volt az egyik oldalon, és három könyök a másik oldalon. 49 A csarnok hosszúsága húsz könyök volt, szélessége tizenegy könyök, és tíz lépcsőfok vezetett föl oda. A pilléreknél oszlopok voltak, egy az egyik oldalon, egy a másik oldalon.

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-4. versek

Két fejezeten keresztül tart Ezékiel próféta templomi leírása, akit Isten keze megragad. Prófétai révületbe esik és az a pap, aki még ismerte a templomot régi pompájában, íme, látja, hogy mit készít el újból az Úr kegyelme és szeretete által az Őt szeretőknek. Kísérője az angyal, akinek kezében mérőnád van és közreadja a templom külső és belső udvarának, kapuinak és fülkéinek méreteit. A mennyei dicsőséget kiabrázó templom tárlatvezetője.

A prófécia időmeghatározással kezdődik, amely igen pontos. Az ószövetségi kutatók szerint ez Kr. e. 573/572-es esztendőben történik, az újév küszöbén, amikor is Babilónia hatalmas lakomák színtere, mert a Marduk istenséget imádják. Izráel életében ez az időszak az Egyiptomból való szabadulás nagy ünnepe volt, amikor is közösen készültek a páskabarány elkészítésére: *„Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának családonként mindenki egy bárányt, házanként egy-egy bárányt.”* (II Móz 12,3) A próféta azonban másképp látja ezt az Újévet, mint az előzőket. Számára és népe számára nem egy újév, hanem egy új korszak kezdődik, amit éppen az egyiptomi szabadítás ténye indít el. Korszakok, meg-megújuló időszakok az életünkben, amelyek nem a fogyókúrákhoz, nem az új kedvtelésekhez, hanem Isten szabadításához köthetők. Nincsenek mögöttük emberi jókívánságok, szándékok és elhatározások, hanem az egy igaz Istenre koncentrálnak az életünk és szolgálatunk. Ő a kezdeményezője és kivitelezője ennek az új korszaknak. A próféta Izráel földjén, annak magas hegyén áll és várja Isten dicsőségének a megjelenését. A próféta feladata azt hirdetni, amit a mennyei lény megmutat neki és lemér előtte. A hegy Isten találkozó helye a Szentírásban az emberrel. Az Ő kijelentésének a színhelye: *„Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre.”* (Mt 17,1) Amit kapunk, amit ránk rak az Úr, annak a szószolói vagyunk. Se több, se kevesebb a feladatunk.

5-27. versek

A fal nem jellegzetesen várfal, de arra elég, hogy a földi és mennyei szféra között éles határt képezzen. Mi az, ami a szent hely tartozéka, és mi az, ami nem. Isten temploma nem a komolytalanság helyszíne. Ami a falon kívül történik, maradjon is ott. Itt nem mosható össze az, amit hozunk, és amibe belépünk. Az Úr temploma Isten Igéjének a színtere. Az Úr háza az Ő nevét viseli, de személye nem köthető teljesen ehhez a helyhez, hiszen *„az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!”* (IKir 8,27) Ami az Ő nevét hordozza, az a falon belül van. A falak külvilágtól elválasztanak, nem az ember húzza azokat, hanem Isten, mert akik Őt imádják szükséges, hogy Lélekben és igazságban imádják. Az Úr Lélek és a templom a lelkek találkozási helye. Nem rablók barlangja és kufárok helyszíne. A külső küszöb és kapu leírása jelzi, hogy széles kapu várta az ideérkezőket. A kapu a templomi őrség helye volt, és a raktárak voltak itt elhelyezve. Ezek a kapuőrök arra ügyeltek, hogy tisztátalan ne lépjen be a kapun, és ne hozzon be senki oda olyan dolgot, ami nem illő. A szent hely tisztaságára ügyelni kellett. A küszöb széles, és különösen kemény kőből készült, valamint olyan széles, hogy a külső fal vastagságának felleljen meg.

Drága testvérek! Milyen érzés belépni az Úr templomába? Milyen érzés megérkezni oda, ahol teljesen mást kell képviselni, mint a világban? Emlékezz, drága testvérem ki-és bejöveteledre az Úr templomába? Milyen érzés találkozni a templomszolgával és a kapuőrrel? Milyen érzés belépni a falon túlra, meglátni a méretes ajtókat, a lengőajtót, belépni a térbe, és elfoglalni a saját helyed? Ezek a leírások Ezékielnek és a fogságban lévő népnek bizony eszükbe juttatták a templomot, annak valóságát. A méretes fal, kapu, küszöb, bejárat, a díszítés mind annak a jele, hogy ezek az emberek hithű zsidók voltak, templomlátogatók, Jeruzsálemben élők, akiknek fontos volt a hely lelki megtapasztalása. A templom szentsége leírhatatlan, már a megérkezéskor hirdeti: *„Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az Úrnak! Ez az Úr kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál.”* (Zsolt 118,19-21)

A fülkék a korlátokkal és a fülkék közötti oszlopok a templomszolgák, a templomi őrség lakhelyei voltak. Őrszobák, ahol az őrség megpihenhetett, felfrissülhetett, hogy ébersége nyilvánvaló legyen. Az ünnepek idején sokan érkeztek, sokan tolongtak, és az őrszemeknek kellőképpen ki kellett szűrni a tisztátalanokat és a betolakodókat. Azokat, akik nem odavalók voltak. Isten népének mindenre fel kell lenni készülő. Az Úr házában sok minden történhet és közben a felkészült emberek. Hitben, lélekben felkészültek a mi templomunk kapuőrei? Fel vagyunk készülő a tisztátalanok fogadására? Fel vagyunk készülő a betolakodók fogadására, akik lázadást szítanak? Fel vannak a kapuőreink készülő arra, hogy minden megtörténhet. A korlátok és az oszlopok arra szolgáltak, hogy templomőrség elkülönülve pihenjen és gyűjtsön erőt. Van, aki felváltta a mi kapuőrünket? Van, akivel cseréljen a szolgálattelvő a külső küszöb őrsege? A belső küszöb és az udvar csarnoka az a hely volt, ahol előolvasás és előkönyörgés történt. A belső udvarban olvasta fel Bárúk a népnek Jeremiás tekerését: *„Akkor olvasta fel Bárúk az iratból Jeremiás szavait az Úr házában, Gemarjának, Sáfán kancellár fiának a kamrájában, a felső udvarban, az Úr háza új kapujának a bejáratánál az egész nép füle hallatára.”* (Jer 36,10) Zerubábbel idején ezen a helye lehetett szálláshelyeket igényelni azok számára, akik távolról érkeztek. Itt lehetett megpihenni a hosszú út után és erőt gyűjteni mielőtt beléptek a templomba. A lépcsők jól jelezték, hogy a legmagasabban fekvő hely maga a templom. A lépcsőzetes felépítés jellegzetes volt. A jeruzsálemi templom udvara az Úrral való előtere volt. A lelki bemosakodás színtere. A padba való leülés első lépcsőzete. Vajon emlékszünk-e arra, hogy a templomi istentisztelet előtt, hogyan léptünk be az Úr házába. Emlékszem, hogy a csendes lélek felöltözésén volt a hangsúly. A templomba bement már nem lehetett zajongani, hallgatni kellett, a hangos szó már az ajtóban sem állta meg a helyét. Csendes lélekkel és imádsággal. Mielőtt leült az ember, nem számolni kellett, hanem elrebegni a hála szavait, hogy itt vagyunk, a gyülekezet közössége építő

számunkra, és készülünk, hogy együtt legyünk. Isten készítsen fel neve imadására, Ige hallgatására. A küszöb, a belső küszöb átlépésével megszűnt az idő, megállt, és elindult a szent időnek az órája. Átléptünk egy világot, és leültük oda, ahol Isten szól. Csak csendben, csak halkán, hogy senki, meg ne hallja, hogy mi is ott vagyunk, de érezze jelenlétünket.

28-47. versek

A belső előcsarnok kellékei között ott szerepeltek a papok fülkéi. A papokéi, akik érinthetetlenek voltak. A papok között voltak az énekesek, valamint a Cádók pap leszármazottai, akik az áldozatokat mutatták be. Cádók volt az, aki Dávid királyhoz hű maradt az absoloni lázadás után is: *„Ott volt Cádók is, és vele az összes lévita, akik az Isten szövetségládáját vitték. Letették az Isten ládáját, Ebjátár pedig áldozott, amíg csak ki nem vonult a városból az egész hadinép (IISám 15,24).”* Dávid legbelső tanácsadói körét képezte: *„Sejá kancellár, Cádók és Ebjátár pedig papok voltak (IISám 20,25).”* Ezek a helyek a parókiát idézték elém. Az ottani fogadtatást. Gyermekkoromban emlékszem, hogy délutáni istentiszteletet követő vasárnapi iskola elmaradhatatlan része volt a „papnéni” kalácsa. Volt szeretetvendégség a vasárnapi iskola után is. A lelkészfeleség készült, úgy, mint a lelkész. Márta szolgálata volt ez, hiszen az a kedvesség, amivel megkínált az elkészített finomságból, semmi másról nem tanúskodott.

48-49. versek

A belső udvar egy négyszög volt. Közepén az oltár állt. Ezékiel közben belép a templomi térbe. Mint papnak volt rá engedélye. Ez a templomi beltéri előcsarnok téglalapalapú volt és lépcsők vezettek oda. Hatalmas oszlopcsarnok vezette be, amit méretei is jeleznek. Ezek a hatalmas számok jelzik, hogy az ajtónyitás két oldalán kívülről nézve kilenckönyöknyi fal volt, a szabadon kiugró falrészek (a csarnok pillérjei) pedig öt könyöknyiek. Hatalmas és impozáns épület. Tíz lépcső képezi a bevezetést. A templom nagysága és méltósága fontos. Méltó, hogy ott dicsérjük Őt, Aki szeret, elfogad és hűségével odavezetett.

Közének: 162. dicséret: 4-5. versei: „Örvedezünk mi szívünkben...”

Újszövetségi alapige: Thesszalonikaiakhoz írott első levél 5, 1-11

1 Ennek idejéről és órájáról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, 2 mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. 3 Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra, és nem fognak megmenekülni. 4 Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. 5 Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai

vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. 6 Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok! 7 Mert akik alszanak, éjjel alszanak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg. 8 Mi azonban, akik a nappal fiaik vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját és mint sisakot, az üdvösség reménységét. 9 Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, 10 aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. 11 Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3. versek

Pál apostol tanítása szerint Jézus visszajövele hamar megtörténik. Időmeghatározása azonban bizonytalan. A megszólítás lényeges, hiszen ilyen komoly dologról csak a testvérekkel lehet megvitatni. Akik tudják, hogy kicsoda Jézus, azok tisztában vannak azzal is, hogy mit ígért tanítványainak. Az óra és az idő összekapcsolása szándékos Pál tanításában. Idősávok és időtartamok az életünkben, amelyek egyedül Jézushoz köthetők, pedig Jézus válasza egyértelmű: *„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett (ApCsel 1,7).”*

„Mikor érkezel?” „Hány órakor leszel itt?” – manapság életünk legfontosabb kérdései. Időzavarban szenvedünk. Kutatjuk az „időpontok és alkalmak” egybeesését. Jézus jelenvalósága és embertársaink jelenvalósága egyértelmű kell, hogy legyen az életünkben. Betáblázott határidőnaplóink jól jelzik, hogy az idő az a fogyóeszköz, aminek soha nem voltunk és nem is leszünk a birtokában. Szemrevételezni egy időpontot, szabad időpontot találni, amikor mindenkinek jó, nagyon nehéz. Nincs igaza Pál apostolnak, mert a ma emberének, a mai keresztyéneknek is csak az időbeosztásról kellene írni, mert minden kísérlet, amely számolni akar füstbe ment terv. Ezeket nekünk az Úrral kapcsolatban nem kell tudnunk.

Márai Sándor arról, hogy mindenben az idő dönt: *„Mikor az élet, valamilyen emberi helyzet döntésre kényszerít, vigyázz, hogy az elhatározásokat a változás törvényének térfogatába állítsd: mert minden "döntés" az időben kap csak végső tartást és alakot. Döntsél, de ne olyan föltétlenül! Ne olyan mindenáron! Ne olyan egészen! Add meg az emberi elhatározásnak azt a játéklehetőséget, amelyre szüksége van, hogy beilleszkedjék a világba és az időbe, elhelyezkedhessék az emberi szándékok, a változás törvényei között. Ne akard esküvel, szöggel és kalapáccsal rögzíteni minden időkre azt, amin az éjszaka és a reggel is változtat valamit, szíved és értelmed is örökké csiszol, másít, alakít valamit, ma, holnap és örökké. Adj az elhatározásnak időt és térfogatot, hogy megtalálja igazi helyét és formáját a világban. Döntsél, de ne nagyon! Döntsél, de ne föltétlenül! Cselekedjél, de*

ugyanakkor bízz mindent az időre is. Meglátod, holnapra vagy esztendő múltán, hogy nem te döntöttél, hanem a térfogat, melyben minden emberi ügy eldől: az idő."

Jézus második visszajövetele nem várt alkalom. Jézus érkezése meglepi az embert még a keresztyén embert is. Jézus érkezésén meglepődik a világ. A tolvaj képe a legismertebb bibliai kép ebben a témában mind az Ó- mind az Újszövetségben. (lásd Jer 49,9; Joel 2,9; Abd 5; Jób 24,14; Mt 24,43; Lk 12,39; Jel 3,3; Jel 16,5; 2Pt 3,10) De a legfőbb cselekvő Jézus. Az Úr napja az ítélet napjával összeköthető (lásd. Ám 5,18) Pál apostol tudja, hogy Izráel népe életében, ez hogy is volt. Ironikus felhangként emlegeti a hamis próféták kijelentéseit: *„semmi baj, nincs veszély...”* Semmi baj, csak éppen most teljesedik ki a legnagyobb katasztrófa. Előttünk és utánunk is a vízözön. Jöjjön, aminek jönnie kell. A béke ilyen emberi meglátások mögött nem Istentől származik, csak a mindenkori ember óhaja. Ezek a fáradozások emberek igényeit elégítik ki, de Isten sajnos kimarad belőlük Emberi számítások eredménye és emberi bebiztosítás végső célja. Drága testvérem! Mit nevezel te a saját életedben bombabiztos befektetésnek? Mi az, amire úgy támaszkodsz, hogy megtartó erőt képvisel az életedben? Tud, mindennek az ellenkezője fog megvalósulni abból, amit biztonságunk nevezünk. Emberi számításaink semmit sem érnek ott, ahol Isten harsonája megszólal és közli az emberrel: *„Vége van!”* Amikor az embernek végérvényesen becsengetnek, akkor döbben rá, hogy nincs kész a leckéje, hiányos a tudása, nem sajátította el azokat az irányelveket, amelyek segíthetik az előrehaladásban. A fájdalmak és szenvedések intenzitása jól jelzi a szülőnő esetében is, hogy baj van. Aminek jönnie kell, megérkezik. Világra vár az ítélet. Eljön a Messiás és „nem fog megmenekülni” senki azok közül, akik életükkel dicsekszenek és bebiztosított mivoltuk többet ér, mint puszta létük. A világ állapota nyilvánvaló: *„sötétségben vannak.”*

4-5. versek

Kiszámíthatatlan Jézus jövetelének az érkezése. Pál apostol kiindulópontja a rabló környezete: éjszaka, sötétség. De Pál biztosra megy. Meg van győződve arról, hogy akik ismerik Jézus Krisztust, *„akinek el kellett jönnie a világba (Jn 6,14)”*, és Vele közösségben élnek, és így leküzdették Krisztus által a sötétség távolságtartó határait, azok Isten által a megvilágított közeg gyermekei. *„Ti azonban, testvéreim.”* Pál részéről mindez a Krisztusba vetett hitnek a megerősítése. A Tesszalonikaiak a nappal fiai, a világosság fiai, és így számukra áldás az élet, sőt az eljövendő várása is. Akik „az élő és igaz Istenhez” fordultak, azok Milyen jó lenne így biztatni és buzdítani egymást. Milyen jó lenne így ismerni egymást. Milyen jól lenne ebben megerősödni. A pozsonyi testvéreket Isten világossága és fénye járja át. Bízass: Ti azonban, testvéreim... Erősíts: Ti azonban, testvéreim... Bátoríts: Ti azonban, testvéreim... Nem hízelgő dicséret ez Pál apostol részéről, hanem megtapasztalt életközösség az Úrral Thesszalonikában.

6-7. versek

Érvényes valóság ez. Ennek a valóságnak tehát érvényesülni kellene a hétköznapi életben. A hétköznapi keresztyén életstílusa fontos. Nincs lazulás! Nincs alvás! Egyedül éberség van. Háromszor jelenik meg az alvás képe, és jól hangsúlyozza, hogy mire hajlamos az ember. Hajlamosak vagyunk a lelki alvásra. Nagymamám sokszor így jellemezte reggeli lustálkodásunkat: „Úgy alszik, hogy világról sem tud.” Bizony, aki alszik, semmit sem tud arról, ami körülötte történik. A világ sincs tisztában azzal, hova sodródik és mennyire értéktelen minden fáradozása. Az éberség a keresztyén felkészültség képe. Aki éber, nem közönyös. Aki éber, az imádkozik. Aki éber, az folyamatosan reformálódik. A józanság az idő sürgetésének a bölcs felismerése és a hamis remények nem-táplálása. Minden keresztyén legyen elővigyázatos. Minden keresztyén legyen óvatos. Minden keresztyén legyen körültekintő. Az Úr maga mondja: **„Boldogok azok a szolgák, akiket ébren talál az uruk, amikor megérkezik. Bizony mondom nektek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik.”** A józanság ellenkező változata a részegség. A részegség nem újdonság. Minden asztaltársaság kelléke a jó céger bor. Volt és ma is az. Bőség asztala volt Thessalonikában is. A helyi Zsidók nagyon kritikusak voltak ezekkel a lakomákkal. A részegség az az állapot, amikor az ember nem tudja, hogy mit mond, és mit csinál. Nem reálisan látja a dolgokat. Illuminált állapot jellemzi az életünket vagy az a valóságos keresztyén életstílus, amelynek az alapja, az éberség? Aktivizáljuk magunkat vagy elég nekünk a saját kis kuckónk, ahol egy könyv társaságában elvagyunk? Családi és gyülekezeti lakomáink közepette mi hiányzik asztalainkról? Lakomáink alvásba merülve végződnek? Mámor, kábult állapot és fejfájás vagy éberség és józanság jellemez bennünket? Legyünk óvatosak, hogy ne kerüljünk a Gonosz befolyása alá. Meneküljünk el a világ befolyása alól.

8. vers

A következő kép a katonák világából származik. Semmi különös leírás nem történik itt, hiszen a keresztyén ember élete harctér. A harcra pedig kellőképpen fel kell készülni. A hit, remény és a szeretet e harctér mindennapi eleme a keresztyén ember életében: **„emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásokat és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységetek állhatatosságát... (IThessz 1,3)”** Ez azonban nem az ember etikai magatartása, hanem Istenünk munkálkodása a keresztyén ember életében. A megajándékozott hitből fakad a szeretet, és a Krisztusban megjelent szeretet pedig elvezeti az embert egészen a reménységig, amely nem szégyenít meg. Isten fegyverzete áldás. Félelmetes belegondolni abba, ahol hiányzik. Minden keresztyén az evangéliumban meghallott hűségért viaskodik. Erre készíti Isten a keresztyént. Pál egyrészt életben tartja a reménységet, hogy

Jézus Krisztus hamar eljön, mindenkor aktuális ez a kérdéskör, de hogy készen talál-e az attól függ, hogy hogyan viselkedik az ember. Fel kell lenni készülve Jézus érkezésére. Hamar eljön az egy dolog, de fel vagyok-e rá személyesen készülve. A felöltözés Isten ajándéka. Az öltözet Isten adománya. Szükségünk van a hit és a szeretet kormányzására életünkben. Az emberi igyekezetnek csak üres reménysége van, de az üdvösség reménysége hit és szeretet nélkül elképzelhetetlen.

9-10. versek

Isten haragjának az ellentétjét villantja fel Pál apostol. Felkészülni mindenre csak Jézus által lehet. A megváltás elérhető. Nem automatikus, de elérhető. Az üdvösség Jézus Krisztus kereszthalálában keresendő. Több helyen olvasunk arról, hogy mit tett Jézus: meghalt értük... Az ó-keresztyén hitvallások legrégebbi formulája ez. Jézus Krisztus meghalt, hogy az ember élhessen. Ebben a halálban egyedül Isten cselekedett. Isten Fia önmagát áldozta fel Isten iránti engedelmességből, hogy az embernek jó legyen. Minden az emberért történt. Jézus a mi üdvösségünkért hunyt el. Értünk, helyettünk és miattunk. Jézus magát ajándékozza a tanítványainak és minden keresztyénnek, hogy életük legyen. Az életet ajándékozó Úrról van szó. Az örök életet záloga jelen van. Élet Isten országában, mert Jézus halálának egyetlen célja van: hogy mi is ott legyünk, ahol Ő van. Együtt legyünk Ővele. Tudatos lét eredménye Jézus halála. Még a halál sem választhat el Jézus Krisztus szeretetétől, amely Őbenne megjelent. A keresztyén ember legfőbb gondja, hogy felkészült megváltottként várja Urát. Így teljesítse megszentelését, mert Ővele fogunk élni. – ez a lényeg.

11. vers

Egymás kölcsönös bátorítása a szent hitben fontos. Egymás támaszai legyünk a Krisztus-várásban, mert mindig van fény az alagút végén. Mi azért gyülekezünk össze, hogy egymást építsük és egymást tanítsuk. Ebben benne van Pál apostol hálaadása és mindennapi buzgó könyörgése is, hogy ha mindezt megcselekszik, Isten dicsősége valóban meglátszik rajtuk. Miért vagyunk együtt? Mi a célja közösségi életünknek? Okítás, félelemkeltés és ijesztgetés? A hit lángjának az őrzése. A szeretetkapcsolatok kiépítése. Az élő reménység táplálása.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt (Lk 15,20).” Ámen.

Ének: 397. dicséret: 5. verse: „Ő visszajön, Sion, előbb mint véled...”

